

BẠN CŨ

Niên khóa chúng tôi nằm trong buổi giao thời, cũng như hàng triệu học sinh sinh viên thời bấy giờ, học hành thì cảm chừng, tâm trạng đưa nào cũng thấy như có điều gì đó hoang mang, hoàn cảnh gia đình ai cũng bị xáo trộn. Hôm nay còn đưa này, mai thì đưa kia ra đi, rồi cứ thế lớp thì thưa dần và thưa dần.

Ban đầu trường Hoàng Diệu xưa, cấp 2 và 3 học chung, sau đổi lại là trường Trung học phổ thông chỉ dành cho cấp 3, nên chúng tôi phải rời trường và đợi học hết lớp 9 mới thi vào trường lại, trong tình trạng nửa nạc nửa mỡ, không biết niên khoá chính thức là năm nào nên cả bọn thường gọi đùa là *niên khóa ba rọi*, theo những đổi thay của xã hội lúc bấy giờ, đang năm thi tốt nghiệp phổ thông mà trong lớp cứ nay vắng đưa này, mai điểm danh thiếu đưa kia, hỏi ra thì tụi nó theo gia đình đi vượt biên hay bỏ học để tìm cách mưu sinh ở những nơi khác, mà đi đâu nơi nào trên đất nước này cũng khổ vậy thôi, ở lại thì tương lai mờ mịt, còn ra đi thì phiêu lưu nguy hiểm, không chết trên biển thì cũng bị bắt vào tù vì tội phản quốc.. Phải nói tinh thần bọn tôi lúc đó suy sụp lo âu đủ thứ, đâu còn thiết đến chuyện học hành, mạnh đưa nào đưa nấy chạy tứ tán lo thân.

Tôi bắt buộc phải đánh cuộc sự rủi may cuộc đời mình trong những năm tháng khắc nghiệt đó, để vượt biển năm 1981 phó thác cho số phận, rồi sự may mắn đến với tôi, một tàu Pháp cứu vớt chúng tôi, đưa vào trại tị nạn Singapore. Một tuần lễ sau, tôi được định cư tại Pháp, rồi số phận tương lai tôi lại thay đổi từ đó.

Cũng như mọi người VN tha hương khác, sống ở xứ người với bao lo toan áo cơm bận rộn, nhưng trong lòng ai cũng nhớ về quê hương, về bạn bè thân thiết và những kỷ niệm ngập tràn một thời mới lớn. Tôi vẫn canh cánh nghĩ về tụi nó, mấy đứa bạn thời trung học không biết hàng chục năm nay lưu lạc phương nào, còn sống hay trên đường vượt biển đã làm mồi cho cá ở đại dương kia!...

Câu chuyện bắt đầu từ một bài viết của NTTuyết (chiếc xe đạp ngày xưa ấy, kèm theo bài có hình 5 chị em gái trong đó tôi thấy Ngọc Huệ) trên trang Web Hoàng Diệu mà tôi tình cờ đọc được (cũng là duyên may trên bước đường tìm bạn cũ) Tuyết là em gái của Ngọc Huệ, học chung với tôi hồi lớp 11-12, thế là tôi email liên lạc với Tuyết để biết tin Huệ, gặp một đứa đã thấy mừng ới là mừng, sau đó Tuyết giới thiệu tôi vô danh sách gia đình cựu học sinh Hoàng Diệu trên web, chị HN vừa add email vô chỉ vài ngày là tôi nhận được tin của An Bình ở San Jose/USA.

Không thể tả hết nỗi vui mừng của chúng tôi sau hơn 30 năm gặp lại (dù chỉ nghe phone và email thôi), thời gian xa cách đã quá lâu, chúng tôi rối rít hàn huyên tâm sự mà không biết nên bắt đầu từ đâu, cái gì cần kể trước, cái gì cần nói sau... An Bình người bạn học năm xưa, gởi ngay cho tôi một DVD có những tấm hình cũ cách nay gần 30 năm hòa lẫn với những tấm hình mới của những đứa bạn cũ, có đứa tôi nhớ tên mà không nhớ mặt vì sự thay đổi hình dáng theo thời gian, có đứa nhớ mặt lại quên mất tên vì trí nhớ của tuổi tứ tuần...

Nhưng tất cả đều khiến tôi bồi hồi xúc động, có cái gì đó nôn nao, nghèn nghẹn trong lòng... Từ đó tôi vào trang web cựu học sinh Hoàng Diệu thường xuyên hơn, để mong gặp được đâu đó những bạn cùng thời đi học... Phải nói lời cảm ơn đến các anh chị đã lập ra trang web này, để nối vòng tay bè bạn gần nhau hơn dù mỗi người đều ở một nơi xa lắc, nghìn trùng xa cách... Cũng qua tìm tòi danh sách Thầy cô, tôi biết được email của Thầy Lợi Minh Hà ở bên Úc, tôi liên lạc thăm Thầy, nhân dịp hỏi Thầy về tên một thằng bạn thân với những thông tin rất mơ hồ, Văn là em cô Đào dạy Vạn vật ở Hoàng Diệu, hiện ở bên Úc, hỏi vậy thôi chứ tôi không chắc lắm vì nước Úc mênh mông, biết nó trôi dạt nơi nào sau hơn 30 năm, đâu phải như cái chợ Sóc trăng nhỏ xíu một thời của tụi tôi.

Thư gởi rồi mà mấy đêm liền tôi không tài nào ngủ yên giấc, cứ mò trên computer chờ đợi email báo tin...

Chỉ có mấy dòng chữ của Thầy Hà mà tôi như muốn nín thở trong sự vui mừng đột ngột “.. *Cám ơn em nhận ra thầy, mấy chục năm biết bao nhiêu biến đổi hả em? Gia đình và cuộc sống ra sao? Và đây là địa chỉ email của Trọng Văn...*” Vừa tìm được Thầy vừa biết tin bạn, thật không có niềm vui nào lớn bằng, tôi mừng đến phát khóc. Nếu có Thầy Hà bên cạnh chắc là tôi phải ôm chặt Thầy để cám ơn Thầy đã email cho tôi .

Sau 5 phút nhận được thư tôi, Văn đã hứng chí làm ngay bài thơ “*lục bát*” để bày tỏ tâm tình của nó:

MỪNG GẶP LẠI BẠN

*Bạn bè mấy chục năm qua
Giờ liên lạc được mừng ơ là mừng
Biên thơ mà thấy ngập ngừng
Thôi để thủng thảng hông chừng tốt hơn!
Chẳng biết mày có khỏe không?
Ba/mẹ/anh/chịvẫn còn đủ ư?
Má tao mất bởi ung thư
Ba tao yếu rồi kể từ năm qua...
Tụi mình chưa thuộc lớp già
Nhưng đã hết trẻ rồi nha/Hơi buồn!
Vợ/con tao cũng bình thường
Mong rằng mày vẫn luôn luôn vui nhiều.*

Trọng Văn 2011.05.02

Có thể bài thơ kia không xuất sắc như những thi sĩ nổi danh, nhưng với tôi, đó là bài thơ tuyệt vời nhất mà tôi cảm nhận được, bởi vì nó viết bằng trái tim của nó dành cho tôi, bằng sự vui mừng không bút mực nào tả xiết, của hai thằng bạn thân gần bạc mái đầu mới gặp lại nhau.

Bây giờ tìm ra bạn xưa rồi, tôi dành thì giờ rảnh rỗi để *canh* email hay gọi phone cho tụi nó, An Bình bên Mỹ thì *de* lại 8 tiếng, Văn bên Úc thì đếm tới 6 tiếng để gọi phone mà không phiền bạn mình mất giấc ngủ. Bạn xưa nay đã liên lạc được, tôi lại tập gõ tiếng Việt có dấu, cho bạn bè dễ hiểu nhau hơn, trước giờ có viết thư từ với ai đâu, nên cứ gõ không dấu, bây giờ thì sợ bị hiểu lầm (thí dụ như chữ bạn cũ, mà không dấu thì thành gì đây?).

Tình bạn thật gần gũi, tâm đầu ý hợp, vì chúng tôi có nhiều thời gian xưa kia cùng chung trường, chung lớp, làm chúng tôi cố gắng nhiều hơn, chịu khó bận rộn hơn vì niềm vui hiện tại có được. Và tình bạn đã khiến tôi gồng mình mỗ cò mấy đêm liền để có chút tâm sự này kể ra cho bạn bè khắp nơi biết và chia vui với bọn tôi.

Một lần nữa, cảm ơn cầu nối trang web cựu học sinh Hoàng Diệu đã cho chúng tôi có dịp tìm lại những người bạn và Thầy Cô xưa. Cũng như cho chúng tôi lại tìm thấy nhau sau mấy chục năm trời bất tin và tìm lại những ngày xưa thân ái dưới mái trường Hoàng Diệu nhiều kỷ niệm.

Bretagne, Pháp quốc, những ngày cuối xuân 2011

Nguyễn T. Huân (Pháp). Thơ Trọng-Văn (Úc). Hình An-Bình (USA) HD 77-80